

Uit hoofdstuk 47 'Gods profeten stonden hen terzijde'

Niet ver van de Israëlieten, die bezig waren met het herbouwen van de tempel, woonden de Samaritanen, een gemengd ras dat ontstaan was uit de huwelijken van heidense kolonisten uit de Assyrische provincies met de overgeblevenen van de tien stammen in Samaria en Galilea. In latere jaren gaven de Samaritanen voor, de ware God te aanbidden, maar in hun hart en gebruiken waren ze afgodendienaars. Weliswaar zeiden ze, dat hun afgoden bedoeld waren om hen te herinneren aan de levende God, de Bestuurder van het heelal; toch was het volk geneigd om beelden te aanbidden.

In de tijd van de herbouw werden deze Samaritanen bekend als de tegenstanders van Juda en Benjamin. Toen ze hoorden dat zij die in ballingschap waren geweest, een tempel voor de HEERE, de God van Israël bouwden, kwamen zij tot Zerubbabel en de familiehoofden met de wens mee te mogen helpen met de bouw. 'Laat ons met u bouwen,' stelden ze voor, want wij zoeken uw God evengoed als gij; Hem toch brengen ook wij offers sinds de dagen van Esar-haddon, de koning van Assur, die ons hierheen heeft doen optrekken.' Maar dit voorrecht werd hun ontzegd. Het gaat niet aan dat gij met ons een huis voor onze God bouwt,' zeiden de leiders van Israël, want wij alleen willen voor de HEERE, de God van Israël bouwen zoals koning Kores, de koning van Perzië, ons geboden heeft.' Slechts een overblijfsel had verkozen terug te keren uit Babel, en nu ze een werk op zich genomen hadden, dat schijnbaar hun krachten te boven ging, kwamen hun naaste burenen met het aanbod hen te helpen. De Samaritanen zeiden, dat ze de ware God dienden, en uitten de wens te delen in de voorrechten en zegeningen, verbonden met de tempeldienst. 'Wij zoeken uw God eveneens als gij,' zeiden ze. 'Laat ons met u bouwen.' Wanneer echter de Joodse leiders dit aanbod hadden aangenomen, zouden ze een deur hebben geopend voor afgoderij. Ze doorzagen de onoprechtheid van de Samaritanen. Ze beseften dat hulp, verkregen door een verbond met deze mannen, niets zou zijn, vergeleken met de zegeningen, die hun deel zouden zijn als ze de duidelijke geboden van Jehova zouden opvolgen. Wat betreft de verhouding tussen Israël en de omliggende volkeren had God door Mozes gezegd: 'Gij zult met hen geen verbond sluiten en hun geen genade verlenen. Gij zult u ook met hen niet verzwageren; . . . want zij zouden uw zonen van Mij doen afwijken, zodat zij andere goden zouden dienen; en de toorn des Heeren tegen u zou ontbranden en Hij u weldra zou verdelgen.'

'Gij zijt een volk, dat de HEERE, uw God, heilig is, en u heeft de HEERE uitverkoren om Hem een heilig volk te zijn uit alle volken, die op de aardbodem wonen.'

Het resultaat van zulk een verbond met de omringende volkeren was duidelijk voorzeggd. 'De HEERE zal u verstrooien onder alle natiën van het ene einde der aarde tot het andere', had Mozes gezegd; 'aldaar zult gij andere goden dienen, die noch gij noch uw vaders gekend hebben: hout en steen. Gij zult onder die volken geen rust vinden noch een rustplaats voor uw voetzool; de HEERE zal u daar een bevend hart geven, ogen vol heimwee en een kwijnende ziel. Zonder ophouden zal uw leven in gevaar verkeren; des nachts en des daags zult gij opschrikken en van uw leven niet zeker zijn. Des morgens zult gij zeggen: Was het maar avond; en des avonds: Was het maar morgen — vanwege de vrees, die uw hart vervult, en vanwege het schouwspel, dat uw ogen zien'. En dan zult gij daar de HEERE, uw God, zoeken en Hem vinden, wanneer gij naar Hem vraagt met uw ganse hart en met uw ganse ziel.'

Zerubbabel en zijn metgezellen kenden deze en soortgelijke uitspraken van de Schrift, en tijdens de recente ballingschap hadden ze tal van bewijzen gehad voor de vervulling ervan. En nu hadden ze zich bekeerd van hun boze weg, waardoor de oordelen, zo duidelijk door Mozes voorgezegd, hen en hun vaders hadden getroffen; ze waren met heel hun hart teruggekeerd tot God en hadden hun verbondsverhouding met Hem vernieuwd, zodat ze hadden mogen terugkeren naar Judea, om te herstellen wat verwoest was. Zouden ze nu, bij het begin van hun nieuwe taak, een verbond met afgodendienaars aangaan?

'Gij zult met hen geen verbond sluiten,' had God gezegd; en zij die zich onlangs opnieuw aan de HEERE hadden gewijd bij het altaar, dat opgericht was vóór de puinhopen van de tempel, beseften dat de grenslijn tussen Gods volk en de wereld duidelijk aangegeven moet zijn. Ze weigerden een verbond aan te gaan met hen die, hoewel ze de eisen van Gods wet kenden, niet daaraan wilden gehoorzamen

De beginselen uit het boek Deuteronomium, gegeven voor het onderricht van Israël, moeten door Gods volk tot het einde toe gehoorzaamd worden. Ware voorspoed is afhankelijk van het bestaan van de verbondsverhouding met God. We kunnen ons niet veroorloven een compromis te sluiten met mensen die Hem niet vrezen.

Uit hoofdstuk 58 'Hervorming'

Toen hij hun Gods geboden en bedreigingen voorhield, alsmede de vreselijke oordelen waardoor Israël in het verleden voor deze zonden was gestraft, werd hun geweten wakker, en er begon een hervormingswerk dat Gods dreigende toorn afwendde en zijn goedkeuring en zegen bracht. Sommigen bekleedden een heilig ambt, en pleitten voor hun heidense vrouwen met de woorden dat ze er niet van konden scheiden. Er werd echter geen onderscheid gemaakt; rang of positie werd niet in ogenschouw genomen. Als iemand van de priesters of oversten weigerde zich los te maken van de afgodendienaars, werd hij terstond ontslagen uit de dienst des HEEREN. Een kleinzoon van de hogepriester, die getrouwd was met een dochter van Sanballat, werd niet alleen uit zijn ambt ontzet, maar zelfs uit Israël verbannen. Gedenk, mijn God', bad Nehemia, dat zij het priesterschap en het verbond van het priesterschap en van de Levieten hebben bevekt.'

Alleen in het oordeel zal bekend worden, hoeveel zielesmart deze nodige gestrengheid de getrouwe werker voor God heeft gekost. Steeds was er strijd met opstandige elementen, en alleen door vasten, gebed en verootmoediging was voortgang mogelijk.

Velen die met afgodendienaars waren gehuwd, verkozen met hen in ballingschap te gaan, en dezen, samen met anderen die uit de vergadering waren verdreven, voegden zich bij de Samaritanen. Sommigen die voorheen vooraanstaande plaatsen hadden bekleed in Gods werk, vonden hun weg daarheen en verenigden zich na verloop van tijd geheel met hen. De Samaritanen, die deze band wilden versterken, beloofden meer van de joodse godsdienst en gebruiken te aanvaarden; en de afvalligen, vastbesloten om hun gewezen broeders te

overtreffen, bouwden een tempel op de berg Gerizim, in tegenstelling met Gods huis in Jeruzalem. Hun godsdienst bleef een mengsel van jodendom en heidendom, en hun aanspraak op het feit dat ze Gods volk waren, vormde een bron van verdeeldheid, wedijver en vijandschap tussen beide volken van geslacht tot geslacht. In het hervormingswerk dat in onze tijd moet plaatsvinden, is er behoefte aan mannen die evenals Ezra en Nehemia, de zonde niet zullen vergoelijken of verontschuldigen of ervoor terugschrikken Gods eer te rechtvaardigen. Zij op wie de last van dit werk drukt, zullen niet zwijgen als er verkeerd wordt gehandeld, en evenmin zullen zij de zonde met de mantel van misplaatste liefde bedekken. Ze zullen bedenken dat God de persoon niet aanziet, en dat gestrengheid jegens enkelen barmhartigheid voor velen kan betekenen. Ze zullen ook eraan denken dat in hem die het kwaad berispt, altijd de geest van Christus merkbaar moet zijn.